

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 67.212 van 30 juni 1997
in de zaak A. 38.871/IV-12.344.**

In zake : Gustaaf BOONE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. VAN DAMME,
kantoor houdende te GENT,
Abdisstraat 24

tegen :

1. de Rijksuniversiteit Gent,
gevestigd te GENT,
Sint-Pietersnieuwstraat 25,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Onderwijs,
thans de Vlaamse Gemeenschap, vertegen-
woordigd door de Vlaamse minister van
Onderwijs.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Gustaaf BOONE
op 21 mei 1988 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van het besluit van 22 maart 1988 van de raad
van beheer van de Rijksuniversiteit Gent waarbij hij bij
tuchtmaatregel wordt afgezet;

Gezien de toelichtende memorie;

Gezien de memorie van antwoord van de eerste
verwerende partij en de memorie van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de beschikking van 24 februari 1995
die de neerlegging ter griffie van het verslag en van
het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van verzoeker en van de eerste verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 juli 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 september 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LIPS, die loco Advocaat A. VAN DAMME verschijnt voor verzoeker, van Advocaat O. DUGARDYN, die loco Advocaat P. DEVERS verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct van de directeur M. BROUCKE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is op 15 maart 1972 door de raad van beheer van de Rijksuniversiteit Gent vast benoemd tot autobestuurder. Op 13 februari 1973 is hij door het vast bureau met ingang van 1 april 1972 benoemd in een "nieuwe graad", die van onderhoudswerkman.

Die benoeming in een "nieuwe graad" heeft plaats ter uitvoering van artikel 64 van het koninklijk besluit van 30 oktober 1971 tot vaststelling van het

statuut van het administratief, meesters-, vak- en dienstpersoneel van onder meer de rijksuniversiteiten. Dat artikel 64 bepaalt dat de graden en ambten waarvan de personeelsleden titularis zijn in de graden vermeld in bijlage I, worden omgezet zoals bij een later koninklijk besluit nader bepaald zal worden. Dat koninklijk besluit is er gekomen op 25 oktober 1972. De graad van "autobestuurder" wordt omgezet in de graad van "onderhoudswerkman", samen met andere graden zoals die van metselaar, onderhoudselektricien, schilder, loodgieter, schrijnwerker, kok.

1.2. Op 27 november 1987 maakt het hoofd van de Dienst voor Fysische Controle "in verband met afwezigheid op de dienst" van verzoeker het volgend relaas op :

"Op 26 november 1987 vertrok Gustaaf BOONE rond 11u15 naar het magazijn op Sint-Pietersplein met de dienstwagen voor het afhalen van een kledingstuk.

Hij keerde pas terug rond 17 u. en ging dadelijk naar huis zonder zich te melden.

Op 27 november 1987, 8u30 verklaarde hij dat hij de vorige dag ('s namiddags) is blijven drinken met vrienden.

Als gevolg van een ongeval bij het naar huis rijden met zijn eigen wagen, werd volgens zijn verklaring, zijn rijbewijs door de politie ingetrokken".

Verzoeker ondertekent het betreffende stuk "voor kennisname".

1.3. Bij brief van 30 november 1987 zendt het diensthoofd de rector het vorenbedoeld relaas, met de schriftelijke neerslag van het verhoor dat van verzoeker in bijzijn van twee getuigen werd afgenomen en dat als volgt luidt :

"Betrokkene verklaarde : 'Ik weerleg de feiten niet, die werden vastgelegd in het verslag van 27 november 1987.

Mijn enige verontschuldiging is dat ik mij heb laten verleiden om een glas te drinken met enkele vrienden, wat uit de hand gelopen is.

Ik ben er mij wel van bewust dat het rijden in dronken toestand met de dienstwagen een zwaar vergrijp is.

Door personeelsleden van de Centrale dienst voor fysische controle en de Dienst voor veiligheid en hygiëne werd vastgesteld dat er takken van bomen aangetroffen werden op de dienstwagens van beide diensten.

Van deze feiten ben ik mij niet bewust'".

Die verklaring wordt door de vier betrokkenen "na lezing" ondertekend.

1.4. Bij brief van 1 december 1987 deelt het diensthoofd verzoeker mede :

"Gelet op de feiten die zich voorgedaan hebben op 26 november breng ik U op de hoogte van het indienen van een voorlopig tuchtvoorstel van afzetting met als motivatie :

- dronkenschap tijdens de diensturen,
- rijden met de dienstwagen in dronken toestand,
- intrekking van uw rijbewijs met alle gevolgen vandien.

Deze vaststellingen zijn des te erger omdat in de Centrale Dienst voor Fysische Controle vervoer en manipulatie met radioactieve stoffen uw hoofdbezigheid is".

Het diensthoofd wijst verzoeker er ook op dat hij het recht heeft een bezwaarschrift in te dienen.

1.5. Op 1 december 1987 dient verzoeker bij de rector een bezwaarschrift in. Daarin verklaart hij de hem ten laste gelegde feiten niet te betwisten. Wel betoogt hij dat zijn beoordelingsstaat "goed" vermeldt, dat op het ogenblik van de feiten geen gevaarlijke stoffen werden vervoerd, dat de feiten alleenstaand zijn en het gevolg van het treffen van vrienden gedurende de middagpauze.

1.6. Op 3 december 1987 voegt het diensthoofd een nota aan het dossier toe met de volgende inhoud :

"- de Heer Gustaaf BOONE op 26 november 1987 om 16u55 betrokken was bij een verkeersongeval met zijn eigen wagen.

Op het kruispunt Vrijheidslaan-Zwijnaardse steenweg reed hij in kennelijk dronken toestand een andere wagen aan. Hij vervolgde dan zijn weg naar huis, en verwittigde de politie.

- hij na ondervraging, ademtest en naderhand bloedproef, ter ontnuchtering opgesloten werd tot 's anderendaags morgen.

- zijn rijbewijs tijdelijk ingetrokken werd".

1.7. Met een brief van 7 december 1987 deelt de rector de leden van de raad van beheer mede tegen verzoeker het definitief tuchtvoorstel "afzetting" in te dienen; hij verklaart de motivering van het diensthoofd met betrekking tot diens tuchtvoorstel volkomen te onderschrijven.

1.8. Blijkens de notulen van de vergadering van 18 december 1987 is de bespreking van en de stemming over het tuchtvoorstel in de raad van beheer als volgt verlopen :

"(...)

Raadslid F. DAMBRE pleit voor een lichtere tuchtmaatregel : de betrokkene heeft een zware fout begaan, maar bekam het signalement 'goed'.

Na bespreking beslist de Raad met 13 ja-stemmen bij 9 onthoudingen, zich aan te sluiten bij het definitief tuchtvoorstel van de Voorzitter tot afzetting van de heer Gustaaf BOONE, vastbenoemd onderhoudswerkman.

De raadsleden F. DAMBRE en G. DEWULF hebben zich onthouden omdat zij twijfels hebben over de juridische kant van de zaak".

1.9. Bij brief van 23 december 1987 deelt de rector verzoeker het definitief tuchtvoorstel van de raad van beheer mede, met vermelding van de mogelijkheid om er binnen tien dagen bij de raad van beroep bezwaar tegen aan te tekenen.

1.10. Bij schrijven van 31 december 1987 tekent verzoeker beroep aan tegen het definitief tuchtvoorstel. Hij verklaart dat zijn beroep gesteund is op de middelen die hij heeft uiteengezet in zijn schrijven van

1 december 1987 en op "alle andere middelen te ontwikkelen te gepasten tijde voor de Raad van Beroep, daar ik meen dat het definitief tuchtvoorstel 'afzetting' ten onrechte werd genomen, en niet in verhouding is met de feiten".

1.11. Op 23 februari 1988 besluit de raad van beroep met 9 stemmen voor, 1 stem tegen en 1 onthouding als tuchtstraf voor verzoeker de afzetting te adviseren na te hebben overwogen :

"De verdediging stelt ten onrechte de bevoegdheid van de Raad van Beheer in vraag, voorhoudend dat de beslissing diende te worden genomen door het Vast Bureau.

Uit de notulen van de vergadering van de Raad van Beheer van 18 december 1987 blijkt uitdrukkelijk dat de Raad van Beheer, gelet op de ernst van de voorgestelde tuchtstraf, beslist heeft de bevoegdheidsdelegatie aan het Vast Bureau in te trekken en onmiddellijk zelf de zaak te behandelen.

De rechten van verdediging werden door de Raad van Beheer niet miskend.

De appellant werd gehoord in zijn middelen vooraleer het voorstel van tuchtstraf werd gedaan zoals bepaald in het statuut.

De beslissing van de Raad van Beheer is geen definitieve beslissing vermits vatbaar voor verhaal.

De feiten staan vast.

Ook wanneer dit niet uitdrukkelijk daarin verwoord wordt sluiten zij de afwezigheid op de dienst in op 26 november 1987, minstens gedurende de ganse namiddag.

De definitieve strafrechtelijke beslissing moet niet de tuchtstraf voorafgaan. Zij belangt strafbare feiten aan die op zichzelf vreemd zijn aan de feiten die de tuchtstraf tot grondslag dienen.

Ook indien het de eerste tuchtprocedure is die gevoerd wordt tegen de appellant is de zware tuchtstraf niet los te koppelen van de administratiefrechtelijke voorgeschiedenis van appellant die de zwaarwichtigheid van de laatst aangeklaagde tekortkomingen beklemt.

Verzoeker werd voorafgaandelijk gehoord.

1.12. Op 22 maart 1988 neemt, met 15 ja-stemmen, 7 neen-stemmen en 2 onthoudingen, de raad van beheer het thans bestreden afzettingsbesluit. Voor de redenen wordt

verwezen naar die vermeld in het voorlopig tuchtvoorstel van 1 december 1987, te weten :

"- dronkenschap tijdens de diensturen;
- rijden met de dienstwagen in dronken toestand;
- intrekking van rijbewijs met alle gevolgen
vanden;
deze feiten des te erger zijnde, omdat vervoer en
manipulatie met radioactieve stoffen de hoofdbezig-
heid van de betrokkene is".

2. Over de procedure.

2.1. Overwegende dat de bestreden beslissing van de Rijksuniversiteit Gent en van haar alleen uitgaat; dat de Vlaamse Gemeenschap buiten de zaak moet worden gesteld;

2.2. Overwegende dat de memorie van antwoord buiten de daartoe gestelde termijn is ingediend; dat verzoeker vraagt dat ze om die reden uit de debatten zou worden geweerd; dat de gelijkheid der partijen vergt dat de Raad op die vraag ingaat; dat de memorie van antwoord uit de debatten wordt geweerd; dat dit dan echter evenzeer moet gelden voor de memorie van wederantwoord in zoverre deze een inhoudelijke repliek op de memorie van antwoord bevat; dat een en ander met name inhoudt dat hierna de annulatiemiddelen worden onderzocht zoals ze in het verzoekschrift zijn uiteengezet en in de toelichtende memorie gewoon bevestigd;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat in een eerste annulatiemiddel verzoeker onwettige samenstelling van de raad van beroep aanvoert;

Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel aanvoert dat de raad van beroep van de verwerende partij nog steeds is samengesteld "op basis van

het syndicaal statuut van 1955, daar waar door de wet van 19 december 1974 en haar uitvoeringsbesluiten een nieuw syndicaal statuut van toepassing is"; dat hij dat verwijt concretiseert door te stellen dat, wat de syndicale afgevaardigden betreft, de raad van beroep samengesteld had moeten zijn volgens het gelijkwaardigheidsbeginsel van elk der representatieve syndicale organisaties en dat dit niet het geval was;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel aanvoert dat een lid van de raad van beheer tevens lid is van de raad van beroep als vertegenwoordiger aangesteld door de Minister van Onderwijs; dat hij betoogt dat zulks een objectieve behandeling van het dossier in de weg staat en minstens de beïnvloeding van de raad van beroep tot gevolg heeft;

3.1.1. Overwegende wat het eerste onderdeel betreft dat bij ministerieel besluit van 14 maart 1986 het ministerieel besluit van 22 oktober 1976 tot vaststelling van de raad van beroep voor de Nederlandstalige universitaire instellingen van de Staat is opgeheven; dat bij dat besluit van 14 maart 1986 de raad van beroep voor de Nederlandstalige universitaire instellingen van de Staat met ingang van 1 februari 1986 opnieuw werd samengesteld; dat het besluit van 14 maart 1986 -en trouwens reeds ook het besluit van 22 oktober 1976- van na de wet van 19 december 1974 dateert; dat tot bewijs van het tegendeel vermoed mag worden dat het koninklijk besluit van 14 maart 1986 -en trouwens reeds dat van 22 oktober 1976- conform de wet van 19 december 1974 werd vastgesteld; dat de vage verwijzing naar de schending van het door verzoeker genoemde "gelijkwaardigheidsbeginsel" -een beginsel dat niet gold vóór de wet van 19 december 1974?- niet volstaat om dat tegenbewijs te leveren; dat niet kan worden nagegaan of de samenstelling van de raad van beroep strijdig was met een of ander besluit tot uitvoering van de wet van

19 december 1974, aangezien verzoeker niet specificeert welk uitvoeringsbesluit of welke uitvoeringsbesluiten hij op het oog heeft; dat het middel in zijn eerste onderdeel niet gegrond is;

3.1.2. Overwegende wat het tweede onderdeel betreft, dat met een brief van 26 januari 1988 aan verzoeker een lijst werd bezorgd van de leden van de raad van beroep; dat bij zijn verhoor door de raad van beroep verzoeker "bijgestaan door de heer T. YDENS" geen bezwaar heeft gemaakt tegen de aanwezigheid van het door hem geïmagineerde lid; dat hij zodoende aan de verwerende partij de kans heeft ontnomen om, gesteld dat dat bezwaar gegrond was, de samenstelling of van de raad van beroep of van de raad van beheer aan te passen; dat het middel in zijn tweede onderdeel niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat in zijn tweede annulatiemiddel verzoeker hetzelfde feit aanbrengt als in het tweede onderdeel van zijn eerste middel met dit verschil dat hij nu om reden van dat feit de samenstelling, niet van de raad van beroep, maar van de raad van beheer onwettig acht;

3.2.1. Overwegende dat het in sub 3.1.2. overwogene ook tot de verwerping van het tweede middel moet leiden; dat het tweede middel wordt verworpen;

3.3. Overwegende dat verzoeker als derde annulatiemiddel de schending aanvoert van zijn rechten van verdediging; dat hij die rechten geschonden acht doordat hij niet door de raad van beheer werd gehoord op de zitting waarop deze de bestreden beslissing heeft genomen; dat hij erkent dat statutair nergens is bepaald dat hij ook door het beslissend orgaan gehoord moest worden, maar meent dat dit horen "in het kader van een goed bestuur" toch moest omdat hij de gelegenheid diende te krijgen "om alle bijkomende vragen van raadsleden te

beantwoorden, zodat de Raad met kennis van zaken en van alle argumenten en feiten een beslissing had kunnen nemen"; dat hij zijn middel steunt op artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (E.V.R.M.);

3.3.1. Overwegende dat artikel 6 van het E.V.R.M. alleen geldt voor gerechtelijke procedures; dat, wanneer een in geschreven regelen vastgelegde tuchtrechtelijke procedure in administratieve zaken niet naar behoren het recht van verdediging van de tuchtrechtelijk vervolgte persoon waarborgt, die procedure om die reden onrechtmatig is; dat echter niet valt in te zien hoe te dezen verzoeker een dusdanige klacht staande kan houden; dat hij zich heeft kunnen laten horen eerst bij zijn diensthoofd (hierboven, 1.3.), daarna bij de rector (hierboven, 1.5.), vervolgens schriftelijk bij de raad van beroep (hierboven, 1.10.), tenslotte mondeling ten overstaan van diezelfde raad (1.11.); dat in tuchtzaken geen ongeschreven regel bestaat dat het beslissend orgaan zelf het tuchtrechtelijk vervolgte personeelslid moet horen; dat het middel wordt afgewezen;

3.4. Overwegende dat in zijn vierde annulatiemiddel verzoeker de ondeugdelijkheid van de motieven van het bestreden besluit aanvoert;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker het eerste hem ten laste gelegde feit "dronkenschap tijdens de diensturen" onbewezen noemt; dat er volgens hem alleen sprake kan zijn van "gebruik van enkele glazen bier", hetgeen hij heeft toegegeven; dat hij stelt dat wanneer de politie rond 19.30 uur heeft vastgesteld dat hij dronken was, zulks niet het bewijs inhoudt dat hij reeds dronken was tijdens de diensturen, die om 17 uur een einde nemen;

3.4.1.1. Overwegende dat sub 1.3. en 1.5. gebleken is dat verzoeker bij zijn verhoor heeft erkend dat hij

dronken was gedurende het rijden met de dienstwagen (1.3.) -nergens beweert hij dat hij met die wagen heeft gereden na de diensturen, wat zijn zaak overigens alleen erger zou kunnen maken- en dat hij dronken was tijdens de diensturen (1.5.); dat hij dus meer heeft toegegeven dan het "gebruik van enkele glazen bier"; dat voor het bewijs van de dronkenschap de verwerende partij dus geen vaststellingen van de politie van node had en dat zij voor dat bewijs ook nergens op die vaststellingen een beroep doet; dat de verwerende partij het eerste tuchtfact wel degelijk voor bewezen mocht houden;

3.4.2. Overwegende dat verzoeker meent dat zo het eerste hem ten laste gelegde feit niet bewezen is, het tweede hem ten laste gelegde feit "rijden met de dienstwagen in dronken toestand" evenmin bewezen is; dat hij volstrekt onwettig acht "dat hier een verzwarende omstandigheid werd gesuggereerd", te weten met de toevoeging : "des te erger omdat vervoer en manipulatie met radioactieve stoffen tot zijn opdracht in de dienst behoort" : er bevonden, zo betoogt verzoeker, zich geen zulke stoffen in het voertuig, zulk een verzwarende omstandigheid zou slechts op haar plaats zijn indien bewezen was dat het aangeklaagde feit zich herhaaldelijk in het verleden had voorgedaan, het betrof echter een alleenstaand feit en verzoekers beoordelingsstaat was "goed";

3.4.2.1. Overwegende dat uit het sub 3.4.1.1. overwogene blijkt dat de verwerende partij het "rijden met de dienstwagen in dronken toestand" wel degelijk voor bewezen mocht houden; dat de vraag of de verwerende partij in dat feit een verzwarende omstandigheid kon zien, beter aan bod komt in het kader van het vijfde annulatiemiddel "(De) sanctie staat niet in verhouding tot de feiten"; dat dit vijfde middel immers de beoordeling van de zwaarwichtigheid van de feiten aan de orde stelt;

3.4.3. Overwegende dat verzoeker stelt dat het derde hem ten laste gelegde feit "intrekking van rijbewijs met alle gevolgen vanden" rechtens als motief niet in aanmerking genomen mocht worden; dat zijn argument is dat hij wel de functie van autogeleider uitoefende, maar statutair slechts onderhoudswerkman was; dat hij daaraan toevoegt : "Hij was zelfs nooit geslaagd in het bevorderingsexamen voor geschoold werkman wat hem een bevordering in een functie waartoe ook de chauffeurs behoren zou opgeleverd hebben";

3.4.3.1. Overwegende dat verzoeker een verkeerd beeld geeft van zijn statutaire toestand; dat hij geen onderhoudswerkman was die alleen door een bevordering statutair de functie van chauffeur had kunnen uitoefenen; dat zoals de verwerende partij in haar laatste memorie terecht betoogt overeenkomstig hetgeen sub 1.1. is vastgesteld, verzoeker tot "autobestuurder" was benoemd, hij zonder met een andere functie belast te worden samen met de uitoefenaars van de meest uiteenlopende functies (metselaars, elektriciens, schilders, loodgieters, schrijnwerkers, koks) een wat de benaming betreft graadverandering tot de algemene graad van "onderhoudswerkman" onderging; dat verzoeker een bevordering niet nodig had om statutair als chauffeur te mogen optreden, maar om van "onderhoudswerkman" -graad die krachtens de sub 1.1. vermelde koninklijke besluiten onder meer de vroegere graad van "autobestuurder" was komen te vervangen- tot "geschoold werkman" -graad die blijkens dezelfde besluiten onder meer de vroegere graad van "autobestuurder-mecanicien" was komen te vervangen- bevorderd te worden; dat, kortom, een bevordering hem niet de functie van "chauffeur" opgeleverd zou hebben -die had hij reeds- maar de functie van "chauffeur-mecanicien"; dat bijgevolg de verwerende partij het derde aan verzoeker ten laste gelegde feit wel degelijk rechtens in aanmerking mocht nemen;

3.4.4. Overwegende dat verzoeker stelt dat "naast de punten die in de tenlastelegging staan er ook in overweging genomen (zijn) die niet opgenomen werden in de tenlastelegging", te weten "onwettige afwezigheid op 26 november" en "de administratiefrechtelijke voor-geschiedenis van appellant";

3.4.4.1. Overwegende dat de door verzoeker vermelde feiten enkel in het advies van de raad van beroep ter sprake worden gebracht; dat in de aanhef van het bestreden besluit alleen "overwogen" wordt "dat de Raad van Beroep op 23 februari 1988 een voor de betrokkene ongunstig advies heeft uitgebracht", maar dat, zoals sub 1.12. gezien, om de ten laste gelegde feiten weer te geven, gegrepen wordt naar de termen van het voorlopig tuchtvoorstel, waarin van voormelde feiten geen gewag wordt gemaakt; dat dus niet is aangetoond dat het bestreden besluit mede door die feiten is geïnspireerd;

3.4.5. Overwegende dat het vierde annulatiemiddel in zijn geheel moet worden verworpen;

3.5. Overwegende dat als vijfde annulatiemiddel verzoeker aanvoert "Sanktie staat niet in verhouding tot de feiten"; dat verzoeker meent dit te kunnen stellen rekening houdend dat het een eerste tuchtprocedure in een loopbaan van 17 jaar betreft en rekening houdend "met wat hierboven in dit verzoekschrift wordt aan-gehaald";

3.5.1. Overwegende dat, zoals sub 3.4.2.1. aan-gekondigd, in de beoordeling van het middel ook betrok-ken wordt de vraag of de verwerende partij het "rijden met de dienstwagen in dronken toestand" des te zwaarder kon aanrekenen "omdat vervoer en manipulatie met radio-actieve stoffen tot (verzoekers) opdracht in de dienst behoort";

Overwegende dat wat verzoeker aanvoert schending van het proportionaliteitsbeginsel is;

Overwegende dat het proportionaliteitsbeginsel niet betekent dat tuchtstraffen "in verhouding" moeten zijn tot tuchtfeiten; dat over die verhouding de tuchtoverheid discretionair oordeelt; dat het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, discretionaire bevoegdheid enkel beperkt doordat het niet duldt dat een tuchtstraf in kennelijke wanverhouding staat tot de tuchtfeiten; dat door voor de zwaarste sanctie te kiezen de tuchtoverheid over de verhouding tussen de tuchtstraf en de tuchtfeiten oordeelt; dat wat het proportionaliteitsbeginsel de rechter toestaat, niet is dat oordeel van de tuchtoverheid over te doen, maar alleen is dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door de tuchtoverheid geponeerde "verhouding" tussen tuchtfeit en tuchtstraf in werkelijkheid volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is;

Overwegende dat de vraag dus is of in de onderhavige zaak die evidente, voor zich sprekende, in redelijkheid onaanvaardbare wanverhouding voorhanden is;

Overwegende dat de Raad dient vast te stellen dat niet alleen de raad van beheer in zijn bestreden afzettingsbeslissing, maar, vóór hem, zijn diensthoofd (hierboven, sub 1.4.), de rector (hierboven, sub 1.9.) en de raad van beroep (hierboven, sub 1.11.) van oordeel waren dat verzoeker de tuchtrechtelijke afzetting verdiende; dat de Raad geen redenen ziet om te menen dat al deze organen verzoekers zaak tegen alle redelijkheid in beoordeeld hebben; dat de Raad met name zich niet in de plaats van de verwerende partij vermag te stellen door te oordelen dat, omdat het eenmalige feiten betrof, omdat op de bewuste dag er zich geen

radioactieve stoffen in de wagen bevonden en omdat verzoeker de beoordeling "goed" had, wegens de omstandigheid dat "vervoer en manipulatie met radioactieve stoffen tot zijn opdracht in de dienst behoort" de aan verzoeker ten laste gelegde feiten onmogelijk "des te erger" konden worden genoemd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De Vlaamse Gemeenschap wordt buiten de zaak gesteld.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertig juni 1900 zevenennegentig,
door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter, voorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.